

THẮP SÁNG NIỀM TIN.

Số phận người bệnh phong tại Tây Nguyên.

Hình ảnh và cuộc sống người phong tại Tây Nguyên đã ghi đậm vào tâm trí chúng tôi. Đau thương nào cũng không thể so sánh với nỗi đau của người phong: đớn đau thể xác và khổ nhục tâm linh. Bệnh tật dẫn đến đói nghèo rồi đói nghèo dẫn đến bệnh tật. Cái vòng lẩn quẩn ấy cứ theo mãi, bám víu họ cho tới khi xa lìa khỏi trần thế này. Tuy đã hết bệnh nhưng họ vẫn đau đớn, tủi nhục vì nay đã tật nguyền, không thể làm việc để tự cứu mạng. Thêm nữa, họ luôn bị xã hội ruồng bỏ, khiếp sợ như những con thú vật, như những tội nhân gian ác.

Chúng tôi vẫn còn nhớ như in lời tâm sự của Rahlan Ble làng Ia Phung, xã Ia Phang huyện Chưprh: “Khi đo chân làm dép, chắc chắn các cô chú đã nhìn thấy những bàn chân với những ngón chân xò ra như chân thú, có những bàn chân đang bị ung mủ với mùi hôi thối. Ngoài tất cả cô chú ra chắc không ai mà không sợ những đôi chân đó! Các cô chú cũng

đã rửa những đôi chân dị dạng và hôi thối mà mọi người đều tránh xa... Cái đau khổ nhất của cha mẹ và chúng cháu là bị mọi người né tránh, kể cả bạn bè, bà con cùng một sắc tộc. Nhiều lúc chúng cháu nghĩ mọi người xa lánh người bệnh phong và thân nhân cũng có phần nào đúng. Vì, như cô chú thấy đấy, gương mặt mẹ cháu đã bị biến dạng và không còn là gương mặt của người bình thường: Sống mũi chỉ còn trơ lại cái hốc mũi, chân tay lở loét, ung mủ và rụng đi từ từ để đến bây giờ chỉ còn lại hai bàn tay không ngón... Trời ơi, sao mà chúng con đau khổ thế này”. Nói xong, Rahlan Ble ôm mặt khóc...

Trái tim nhân hậu của Hội Bạn Người Phong.

Trong suốt thời gian qua, với mục đích xoa dịu nỗi đau về tinh thần lẫn vật chất, Hội Bạn Người phong tại Hoa Kỳ đã thực hiện rất nhiều chương trình như: giúp lương thực hàng tháng, giúp chương trình y tế, nước sạch, xây trạm y tế... dành cho bệnh nhân phong tại Việt Nam. Qua xưởng dép bệnh nhân phong tại Gia Lai, Hội Bạn Người Phong đã giúp 13.905 USD cho tài khoá 2011. Ban điều hành hội bệnh nhân phong đã thăm hỏi từng bệnh nhân một. Họ không ngần ngại xem từng lỗ đáo của đôi chân bệnh nhân và khuyên họ hãy tự tin, vượt qua số phận và hãy cầu nguyện cho quý vị ân nhân.

Một hình ảnh đã ghi sâu đậm trong tâm trí chúng tôi,đó là cái bắt tay với bàn tay đầy đủ mười ngón của quý vị trong Ban Điều Hành,đại diện Hội Bạn Người Phong,và bàn tay không ngón của nhiều bệnh nhân phong trước khi giã từ. Dù không đủ can đảm để ghi những hình ảnh ấy vào máy,nhưng nó không bao giờ phai mờ trong tâm trí của chúng tôi được.

Niềm vui tiếp nối niềm tin.

Được sự tín nhiệm của Hội Bạn Người Phong tại Hoa Kỳ và là những người con,người cháu của gia đình bệnh nhân phong,tất cả anh chị em trong xưởng dếp và cộng tác viên tại 49 buôn làng luôn mang trong trái tim mình sự khát khao làm tất cả những gì có thể để xoa dịu bớt nỗi đau của người phong,giúp họ né tránh bị cắt cụt một bàn chân do hậu quả của lở đáo và để họ vượt qua số phận. Vì có cơ hội đi khắp buôn làng có bệnh nhân phong,chúng tôi hiểu được nhiều hơn hoàn cảnh khổ cực của họ và tìm ra phương

thế để giúp họ,nhất là 112 bệnh nhân phong tàn phế. Tại xưởng dếp,anh em kỹ thuật viên tìm mọi phương pháp để tiết kiệm được nguyên vật liệu,sản xuất được nhiều dếp hơn mà giá thành lại thấp. Mặt khác,đôi dếp phải vừa nhẹ vừa tiện lợi để bệnh nhân phong đi lại dễ dàng. Đồng thời tránh né được những vật cứng đâm vào chân. Song song với việc sản xuất đôi dếp,kỹ thuật viên

còn phải biết cách săn sóc lở đáo,mắt thỏ và những vết trầy xước mà bệnh nhân phong thường gặp phải. Chúng tôi rất vui mừng và được khích lệ qua nhận xét của bác sĩ Mai Khanh: “Tôi đã đi rất nhiều xưởng dếp,tôi nhận thấy những đôi dếp tại Gia Lai sản xuất có rất nhiều phù hợp với chân thương tật của bệnh nhân phong. Đồng thời,nhờ đôi dếp này,nhờ sự tận tâm chăm sóc vết thương của anh chị em xưởng dếp,mức độ giảm thiểu về lở đáo đã được đáng kể”.

Đến bất cứ đâu,chúng tôi luôn tìm thấy được trên những nụ cười,trên khuôn mặt đã bị méo mó do di chứng phong để lại. Tiếng vỗ tay của cái trẻ em,gia đình bệnh nhân phong thúc đẩy chúng tôi quyết tâm gắn bó với họ hơn và không bao giờ muốn xa rời họ. Mọi người đều vui cười nắm tay chúng tôi,thậm chí,có người đã ôm chầm lấy chúng tôi. Sự cách biệt giữa họ và chúng tôi không còn nữa. Đó chính là niềm hạnh phúc đặc biệt mà thượng đế đã dành riêng cho chúng tôi.

Chúng tôi tin tưởng rằng,việc làm âm thầm,lặng lẽ,chẳng cần được vinh danh tên tuổi sẽ nhận được sự khích lệ lớn lao và trợ giúp của ân nhân và Hội Bạn Người Phong tại Hoa Kỳ. Chắc chắn những giọt nước mắt sung sướng của họ khi nhận đôi dép,săn sóc đôi chân tật nguyền sẽ là động lực thúc đẩy quý ân nhân sẵn sàng chia sẻ với những kẻ bất hạnh và đau khổ về thể xác lẫn tinh thần.

Chúng tôi đã không cảm được nước mắt khi thấy những bàn tay không ngón giờ lên mỗi lần từ giã. Chúng tôi quá xót xa khi nghe họ nói: “Cảm ơn các cô chú thật nhiều,nhớ quay lại và đừng bỏ chúng tôi”.

Chúng tôi xin gửi câu nói này của họ như là lời nhắn gửi đến từng vị ân nhân và Hội Bạn Người Phong tại Hoa Kỳ “Nhớ quay lại và đừng bỏ chúng tôi”. Nguyên xin ơn trên ban muôn phước lành cho quý vị.

Gia Lai ngày 01 tháng 05 năm 2011

Đỗ Tri.